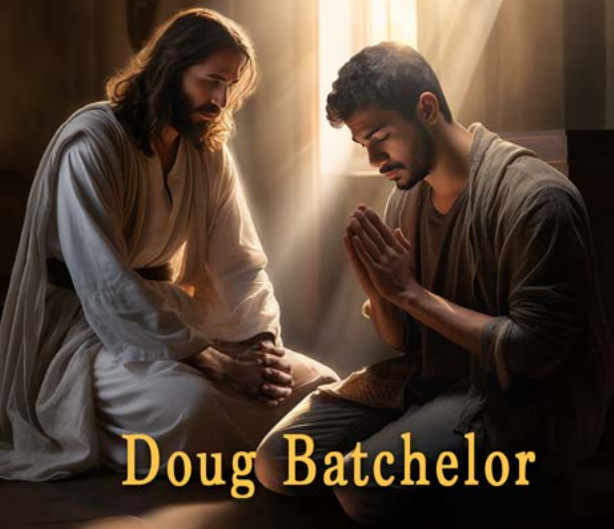

Bize **Dua** Etmeyi

Öğret

Doug Batchelor

Teach Us to Pray
Turkish translation

Telif hakkı © 2007, 2023
yazan Doug Batchelor
Tüm hakları Saklıdır.

Yayınlayan:

Amazing Facts International

P.O. Box 1058

Roseville, CA 95746-8058

800-538-7275

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com

Bize **Dua** Etmeyi
Öğret

Doug Batchelor

DUANIN ARDINDAN	2
ESAS İŞ	3
DUANIN YAPISI	6
BİR AİLE OLARAK TANRI'YA SESLENİŞ	7
“GÖKLERDEKİ BABAMIZ”	9
“ADIN KUTSAL KILINSIN”	10
“EGEMENLİĞİN GELSİN”	13
“GÖKTE OLDUĞU GİBİ, YERYÜZÜNDE DE SENİN İSTEDİĞİN OLSUN”	15
DAHA BÜYÜK BİR İRADE	17
EFENDİ'NİN DUASI VE BİZLER	19
“BUGÜN BİZE GÜNDELİK EKMEĞİMİZİ VER”	20
“...GÜNDELİK EKMEĞİMİZ”	22
“BİZE KARŞI GÜNAH İŞLEYENLERİ BAĞIŞLADIĞIMIZ GİBİ, SEN DE BİZİM GÜNAHLARIMIZI BAĞIŞLA”	24
“AYARTILMAMIZA İZİN VERME”	27
“BİZİ KÖTÜ OLANDAN KURTAR”	29
“ÇÜNKÜ EGEMENLİK, GÜÇ VE YÜCELİK SONSUZLARA DEK SENİNDİR”	30
“AMEN”	31
‘KENDİNİZİ DUAYA VERİN’—KOLOSELİLER 4:2	34

Şaşırtıcı Bir Gerçek: *Valley Forge Muharebesi sırasında devrimci birlikler soğuk ve açlıkla mücadele ederek savaş alanına yerleşmişti. Bir gün, yakınlarda yaşayan bir çiftçi, çok ihtiyaç duyulan erzakları birliklere getirdi ve ormandan geri dönerken birinin konuştuğunu duydu. Sesi takip ederek bir açıklığa geldi ve orada dizlerinin üstünde, kar üzerinde dua eden bir adam gördü. Çiftçi heyecanla evine koştu ve eşine şöyle dedi: "Amerikalılar bağımsızlıklarını güvence altına alacaklar!" Eşi sordu: "Neye dayanarak böyle söylüyorsun?" Çiftçi şöyle cevap verdi: "Bugün ormanda George Washington'ın dua ettiğini duydum ve Tanrı kesinlikle onun duasını işitecektir. Evet, emin olabilirsiniz, işitecek." Bunun da gerisi, tabii ki, tarihtir.*

DUANIN ARDINDAN

Amerika güçlü bir temel olan dua üzerine inşa edilmiştir. Revizyonistler, Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalayanların hepsinin, Tanrı için fazla zamanı olmayan panteistler, deistler veya agnostikler olduğuna inanmanızı isterdi. Eğer bu doğruysa, o zaman o dönemdeki agnostikler bugünkü Hıristiyanlardan çok daha fazla dua ediyorlardı. Örneğin, ilk başkanımız hem sabah hem de akşam açık bir Kutsal Kitap'ın önünde diz

çökerek Tanrı'nın yönlendirmesi için dua etmiştir. Belki de bu ulusun ahlâkî açıdan sarsılmasının nedenlerinden biri, Tanrı'nın halkının onun için dua etmek üzere pek fazla zaman harcamamasıdır.

Bununla birlikte beni özellikle büyüleyen şey, İsa'nın da dua etmeye ihtiyaç duymasıdır. Doğal olarak, O'nun inancının doğası gereği güçlü olduğunu varsayıyoruz, ancak Kutsal Kitap bize İsa'nın sabahın erken saatlerinde kalkıp yalnız başına dua ettiğini söyler. Bazen bütün gece dua ederdi, meselâ havarilerini seçmeden önce yaptığı gibi.

O hikâyeyi okuduktan sonra, yeterince dua etmediğimi ve çok da iyi dua edemediğimi fark ettim. Oysa dua çok önemlidir. Gerçekten de her uyanış duanın ardından gelir. Örneğin, Tanrı, yeni kilisesi 10 gün boyunca birlikte diz çöktükten sonra, Pentekost gününde Kutsal Ruh'u dökmüştür. Ve daha sonra, "Duaları bitince toplandıkları yer sarsıldı. Hepsi Kutsal Ruh'la doldular ve Tanrı'nın Sözü'nü cesaretle duyurmaya devam ettiler" (Elçilerin İşleri 4:31). Kilise olarak ve kendi hayatımızda daha çok dua etmemiz gerekmektedir.

ESAS İŞ

Charles Spurgeon şöyle demiştir, "Tüm Hıristiyan faziletleri dua kelimesinde

kilitlidir.” Bir Hıristiyan’ın ana görevlerinden biri, Tanrı ile doğrudan birlik içinde olmak için dua etmektir.

William Kerry, Burma, Hindistan ve Batı Hint Adaları’na misyoner olarak gitmiş bir kişidir, ancak aynı zamanda bir ayakkabı tamircisiydi. İnsanlar bazen onu “mesleğine gereken özeni göstermediği” için eleştirirdi çünkü dua, yakarış ve minnet için çok fazla zaman harcadığı düşünülüyordu. Kerry onlara şöyle cevap vermiştir, “Ayakkabı tamir etmek sadece yan işim; bu işle masraflarımı karşılıyorum. Dua ise benim gerçek işimdir.” Ve Tanrı, onu birçok kişiyi dönüştürmek için güçlü bir şekilde kullandı. Bu konuyla ilgili olarak, Martin Luther şöyle yorum yapmıştır, “Giysi dikmek terzilerin işi olduğu gibi, dua etmek de Hıristiyanların işidir.”

Fakat nasıl dua edeceğiz? Bu soru bana çok soruluyor ama gerçek şu ki ben bile “Tanrım, bana dua etmeyi öğret” diye sormak zorunda kalıyorum. Havariler, O’nun bir dua seansından geldiğini gördüklerinde Mesih’e bu soruyu sordular. Yüzü cennetin ışığıyla parlıyordu ve Kutsal Ruh’un enerjisiyle doluydu. Hiç şaşılacak bir durum değil ki, “Tanrım, bize dua etmeyi öğret” diye yalvarmışlardı. Yine de bu adamlar hayatları boyunca kiliseye -tapınağa- gitmişlerdi. Yüzlerce dua okumuşlar ve rahiplerin yüksek

sesle dua ettiklerini duymuşlardı. Ama Mesih'i gördüklerinde, eksik bir şey olduğunu anladılar. Bir şekilde çoğumuz gibi onlar da esas işlerinde başarısız olmuşlardı.

Ne yazık ki, pek çok kişi dua etmenin ne demek olduğunu bilmiyor ve bu nedenle de dua, muhtemelen sahip olduğumuz en çok ihmal edilen fırsat ve ayrıcalıktır. Yine de her Hıristiyan'ın dua armağanına ihtiyacı vardır çünkü dua ruhun nefesidir. İsa, "... Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz" demiştir (Yakup 4:2). O asla dua etmediğimizi söylemiyordu, ama yetersiz bir şekilde dua ettiğimizi kastediyordu. Peki Tanrı'dan nasıl dileyeceğiz?

Sanırım öğrenmenin en iyi yolu, önce Tanrımız'ın bize verdiği örnek dua şekline bakmaktır, bu da genellikle "Efendi'nin Duası" olarak adlandırılır. Tabii ki, bu gerçekte yanıltıcıdır çünkü bu aslında İsa'nın kendi duası değildi. İsa şöyle demiştir, "Bunun için siz şöyle dua edin ..." (Matta 6:9). Bu, bizim için dua etme şeklinin bir örneğidir, bu yüzden teknik olarak aslında bir öğrencinin duasıdır. Şimdi gelin, Tanrı'nın, O'na gelmemizi nasıl istediğini öğrenmek için bu dua plânına bakalım.

DUANIN YAPISI

Efendi'nin Duası, On Emir'e çok benzer şekilde bölünmüş yedi dilekten oluşur. İlk üç dilek Tanrı'ya yöneliktir ve dikey bir şekildedir, son dört dilek ise diğer insanlarla olan yatay ilişkilerimizi ele alır. Benzer şekilde, ilk büyük emir Tanrı'yı sevmektir ve ikinci büyük emir komşunu sevmendir. Dua ettiğimizde Tanrı ilk sırada olmalıdır; O'nun öğütleri ve iradesi hayatımızın en büyük önceliği olmalıdır. Ancak dünyadaki ilişkilerimizi de ihmal etmemeliyiz, işte bu nedenle İsa'nın modeli çevremizdeki insanları da içerir.

Şu an için ilk üç dileğe odaklanacağız, sonra arkadaşlarımız, ailemiz ve komşularımızla ilgili dualarımıza bakacağız. Daha sonra, dua ile ilgili yaygın sorulara Kutsal Kitap'tan pratik cevaplar bulacağız.

Öncelikle, Tanrı'ya sunulan bu ilk üç dileğin Tanrı ile benzersiz bir ilişkisi olduğunu düşünelim. İlk dilek Baba ile ilgilidir, "Babamız ... Adın kutsal kılınsın." İkinci dilek "Egemenlik" ile ilgilidir; bu Oğul'dur. İsa, Oğul'un bir krallık alacağı ve kralların Kralı olarak geri geleceği hakkında pek çok kıssa anlatmıştır. O olmasaydı, Baba'ya bile gelemezdik. Ve "senin isteğin" kısmına gelince, bizi Tanrı'nın iradesine götüren kimdir? Tanrı'nın iradesini yani isteğini ve Mesih'e olan sevgisini

üzerimizde etkileyen Ruh. Tanrı'nın isteğini yerine getirme gücünü veren Ruh'tur. Ve böylece Baba, Oğul ve Ruh, Efendi'nin Duası ilk üç dilekte belirtilir.

BİR AİLE OLARAK TANRI'YA SESLENİŞ

Tanrı'yı bir baba olarak görmek, tüm Kutsal Kitap boyunca işlenen bir temadır. O, bütün yaşamın yaratıcısı ve çocuklarının koruyucusudur. Eski Ahit'te, O'nun isimleri arasında "Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba" (Yeşaya 9:6) gibi ifadeler bulunur. O güçlü ve her şeye gücü yeten bir Tanrı'dır, fakat aynı zamanda her şeyi yeterince sağlayan biridir. Bir araya getirildiğinde, O kesinlikle gökten hükmeden evrenin Tanrısıdır, ancak yine de O'na şahsen Babamız olarak yaklaşabiliriz.

Daha da iyisi, "Babamız" bize Tanrı'nın çocukları olarak kabul edildiğimizi söylüyor. "Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize 'Tanrı'nın çocukları' diyor! Gerçekten de öyleyiz. Dünya Baba'yı tanımadığı için bizi de tanımıyor" (1. Yuhanna 3:1). Tanrı bizi ailesine evlat edinmeye isteklidir. Ne kadar da güzel bir gerçek! "Babamız", göksel ailenin bir parçası olduğumuzu, Mesih aracılığıyla verdiği mirası paylaşabileceğimizi söylüyor. Kutsal

Kitap şöyle der: “Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, göklerdeki Babamız’ın, kendisinden dileyenlere güzel armağanlar vereceği çok daha kesin değil mi” (Matta 7:11)? O’nun bizim için en iyi armağanlara sahip olduğunu bilerek Babamız’a gidebiliriz.

Aslında ‘Babamız’ ifadesi sevgiyle sarmalanmıştır. O, bizi terbiye etse bile, sevgiyle güvenli bir şekilde yaklaşabileceğimiz biridir. Süleyman’ın Özdeyişleri 3:12, “Çünkü Tanrı, oğlundan hoşnut bir baba gibi, sevdiğini azarlar” demiştir. Mezmurlar 103:13 ise “Bir baba çocuklarına nasıl sevecen davranırsa, Tanrı da kendisinden korkanlara öyle sevecen davranır” şeklinde eklemektedir. Bu aynı zamanda demektir ki, Biz birbirimizin kardeşleri olarak ‘Babamıza’ dua ediyoruz. O, sadece benim Babam değil; O, aynı zamanda sizlerin de Babası.

Bu, bu duanın neden bize harika bir örnek olduğunu düşündüren başka bir sebebi akıllara getirir. Dikkat edin, bu duada “Ben” kelimesi hiç görünmüyor! Genellikle hepimiz sık sık “Ben” veya “benim” diyerek dua ederiz, ancak bu duada bir kolektif ifade kullanılmıştır. Kültürümüzde denklemi tersine çeviririz; önce sen, sonra arkadaşların ve sonra Tanrı. Ancak Kutsal Kitap’ta

öncelikler tersine çevrilmiştir. Önce Tanrı'yı sev, sonra komşunu sev ve sonra kendini. (Eğer hatırlamanız için kolay bir yol gerekiyorsa, **J-O-Y** şeklinde düşünebilirsiniz. Bu, **Jesus** (İsa), **Others** (Diğerleri) ve **You** (Sen) anlamına gelir!)

“GÖKLERDEKİ BABAMIZ”

Dua etme şeklimiz aynı zamanda Tanrı'nın bizden ne kadar yakın ve ne kadar uzak olduğunu da gösterir. “Babamız” çok samimi, yakın bir düşüncedir, ancak “Göklerdeki” ifadesi O'nun bizden ne kadar uzak olduğunu gösterir. Tanrı'dan ayrıyız ve “Bir sorun var: biz buradayız, sen göklerde” diyerek bunu kabul ediyoruz. Bu ayrılığa ne sebep olmuştur? Yeşaya diyor ki, “Ama suçlarınız sizi Tanrınız'dan ayırdı. Günahlarınızdan ötürü O'nun yüzünü göremez, sesinizi işittiremez oldunuz” (Yeşaya 59:2).

Bahçede Tanrı, Âdem'e “Neredesin?” diye sormuştu. Dua ettiğimizde, Âdem'in Tanrı'dan kaçtığı gibi, biz de Tanrı'ya uzak olduğumuzu itiraf ediyoruz. Cennetten ayrılmış durumdayız. Ancak umudumuz var. Kutsal Kitap'ın ilk üç bölümü, günahın yılan aracılığıyla nasıl geldiğini ve göklerden ve cennetten nasıl ayrıldığımızı anlatır; ancak Kutsal Kitap'ın son üç bölümü, yılanın nasıl yok edildiğini, cennetin nasıl yenilendiğini ve

Tanrı ile tekrar nasıl bir araya geldiğimizi anlatır. Bunu biliyor muydunuz?

Kutsal Kitap'ın "göklerdeki" demesinin bir başka nedeni de dünyevi babamızla gökteki Babamız arasında bir ayırım yapmamız gerektiğidir. Dünyevi babalarımız zayıf, dünyevi ve insan doğasından kaynaklı günahkârlardır. Göklerdeki Tanrı kusursuzdur. Hepimizin dünyevi babamızla olan ilişkimizi Tanrı'nın üzerine koymaya yönelik doğal, bilinçaltı bir eğilimimiz var. Örneğin, dünyevi babaları aşırı hoşgörülü olanlar, sonunda göksel Baba Tanrı'nın da hoşgörülü olduğunu düşünürler. Dünyevi babaları sert olan kişiler, genellikle göksel Baba'nın katı bir yargıç olduğu imajına sahiptirler.

Bu bizi düşünmeye sevk etmeli. Çocuklarımızla yaptığımız hataları düzeltebilmesi için Tanrı'ya çokça dua etmeliyiz. Yine de Kutsal Kitap "Göklerdeki Babamız" dediğinde, bize kusurlu dünyevi ilişkilerimizin ötesine bakmamız gerektiğini ve O'nun mükemmel bir örnek olduğunu ve O'na doğrudan yaklaşabileceğimizi söylüyor. Tanrı'yı aile tecrübenizin kırık gözlüklerinden görmek zorunda değilsiniz.

"ADIN KUTSAL KILINSIN"

Bu nedenle, Tanrı'ya yaklaştık çünkü O, göklerdeki Babamızdır. Ve Tanrımıza ilk

yakarışımız, “Adın Kutsal Kılınsın” dır. Şimdi, Tanrı’nın adı, iyi ve kötü arasındaki büyük mücadelede merkezî bir meseledir. Kurtuluş plânının tüm amacı, Tanrı’nın yüceliğini savunmaktır.

Şeytan, Tanrı’nın ismine iftira atmıştır. “Eğer Tanrı sevgiyse, o zaman neden masum çocuklar ölüyor?” diye soran birini tanıyor musunuz? Sigorta şirketleri depremleri, selleri ve diğer doğal afetleri “Tanrı’nın işi” olarak adlandırır. Bu, Tanrı’ya ne tür bir itibar kazandırmaktadır? Şeytan, Babamız’ın karakterini lekeleme konusunda ustadır. Aynı şekilde şeytan iyi, harika, sevgi dolu, sabırlı, merhametli Tanrı’ya, yarattıklarını keyfi olarak cezalandıran zalim, kayıtsız bir zorba olarak tasvir eder. Tanrı’nın adı şeytan tarafından lekelenmiştir.

Bu nedenle bir Hıristiyan’ın amacı, Tanrı’nın lütfuyla, Tanrı’nın adını elimizden geldiğince savunmak, O’nun gerçekte kim olduğunu ortaya çıkarmaktır. Ne yazık ki, “Adın kutsal kılınsın” diye dua etmemiz gerekiyor çünkü bu konuda pek iyi değiliz. Kutsal Kitap’ta bile, Tanrı’nın kendi halkının, O’nun adını tam teşekküllü putperestlerden daha fazla lekelediğini görüyoruz. Ve zaman, antik çağlardan beri pek bir değişikliğe uğramadı.

Hatırlayın, Efendi'nin Duası'nın bir şekilde On Emir'i yansıttığını söylemiştik. Üçüncüsü şöyle buyurur: "Efendin olan Tanrı'nın adını boş yere ağzına almayacaksın. Çünkü Tanrı, adını boş yere ağzına alanları cezasız bırakmayacaktır" (Mısır'dan Çıkış 20:7). Tanrı'nın adını küfürle kullanmak, bu emri çiğnemenin sadece küçük bir parçasıdır. Ama Tanrı'nın adını almak, bir kadının kocasının soyadını almasına benzer. Vaftiz edilmiş bir Hıristiyan olduğunuzda, Mesih'in adını alırsınız, ancak eğer Mesih'in adını aldıktan sonra şeytan gibi yaşarsanız, O'nun adını boşuna almış olursunuz. Hıristiyan davasına kim daha çok zarar verir, putperestler mi yoksa dünyevi yaşayan sözde Hıristiyanlar mı?

Hıristiyanlar Tanrı'nın iyiliğini duyurmalıdır, ancak birçok durumda Hıristiyanlar daha fazla zarar vermekteler. Bunun yerine, İrlanda, Afrika ve Hırvatistan gibi dünyanın her yerinde, sözde Hıristiyanların başkalarına saldırdığını ve onları öldürdüğünü görüyoruz. Bunun Tanrı'nın adına ne faydası var? İsa, "Düşmanlarınızı sevin ... Kötülüğe yenilme, kötülüğü iyilikle yen" der (Matta 5:44; Romalılar 12:21). Mesih'e, O'nun adını boş yere ananların kötü davranışlarından dolayı iftira edilmektedir. Bu nedenle, "Adın kutsal kılınsın" ifadesi,

Tanrı'dan bize yardım etmesini isteyip; söz ve eylemle O'nun değerli adını onurlandırmamızı sağlamasını dilemektedir.

“EGEMENLİĞİN GELSİN”

Bizler iki krallık arasındaki bir savaşın ortasındayız. Âdem ile Havva, Tanrı'nın onlara dünya üzerinde verdiği egemenliği teslim ettiklerinde, bir düşman dünyayı alıyordu. O zamanlardan beri, Tanrı'nın çocuklarının önceliği “öncelikle O'nun egemenliğinin ve doğruluğunu” (Matta 6:33) aramak olmuştur.

Elbette, Tanrı'nın krallığından söz ederken iki ayırım yapmalıyız: ruhsal ve fiziksel. Tanrı'nın ruhsal krallığının bugün dünyada oldukça canlı olduğunu biliyoruz, çünkü Luka 17:21, “... Tanrı'nın Egemenliği aranızdadır” der. İsa vaftizinden sonra vaaz etmeye başladığında, “Zaman doldu ... Tanrı'nın Egemenliği yaklaştı” (Markos 1:15) demiştir. Egemenliğin bu yönü şu anda mevcuttur. Eğer Mesih'i kalbinizde kabul ettiyseniz, o zaman O, kalbinizdeki tahtından hüküm sürer. Pavlus şöyle demiştir, “Bu nedenle bedeninizin tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin” (Romalılar 6:12). Peşinden koşmamız gereken ilk krallık budur: Tanrı'nın kalbimizdeki ruhsal krallığı.

Ama bir gün yumuşak huylu olanlar yeryüzünü miras alacak ve Tanrı'nın gerçek egemenliği, çok gerçek ve fiziksel bir krallıkla bu dünyaya hükmedecek. Tanrı'nın krallığı halihazırda kurulmuş olsaydı, "Egemenliğin gelsin" diye dua etmemiz gerektiğini düşünüyor musunuz? Elçilerin İşleri 1'de kaydedildiği gibi, İsa göğe yükselmek üzereyken, öğrenciler O'na sordu, "Ey Efendimiz, İsrail'e egemenliği şimdi mi geri vereceksin?" İsa bu soruya, "Baba'nın kendi yetkisiyle belirlemiş olduğu zamanları ve tarihleri bilmenize gerek yok" yanıtını vermiştir (Elçilerin İşleri 1:6, 7).

Daniel Kitabı'nın ana mesajı, altından, gümüşten, tunçtan ya da kilden yapılmış olsun, dünyanın krallıklarının ve putlarının hepsinin, Tanrı'nın krallığı olan sonsuza dek Kalıcı Kaya'nın önünde parçalanacağıdır. "Bu krallar döneminde Göklerin Tanrısı hiç yıkılmayacak, başka halkın eline geçmeyecek bir krallık kuracak. Bu krallık önceki krallıkları ezip yok edecek, kendisiyse sonsuza dek sürecek" (Daniel 2:44).

Şu an için, başka bir imparatorluğun elçileriyiz ve bir gün dünyayı dolup dolduracak bir krallığı duyuruyoruz. İsa, "Babam bana nasıl bir egemenlik verdiyse, ben de size bir egemenlik veriyorum" (Luka 22:29) demiştir. Çarmıhtaki hırsız, İsa'ya dönüp, "Ey İsa, kendi egemenliğine

girdiğinde beni an” (Luka 23:42) dediğinde, İsa’yı kendi kralı olarak kabul etmiştir. Bu yüzden o, krallıkta olacaktır, çünkü kalbinde başlayan ruhsal bir krallığı vardı.

Yeni Ahit’te “Tanrı’nın egemenliği” ifadesi 70 kez bulunur. Bunun nedeni, savaş halinde olan iki kralın olmasıdır: İsa ve kendisinin bu dünyanın egemeni olduğunu söyleyen şeytan. Bu nedenle Tanrı’nın krallığının gelmesi için hâlâ dua etmemiz gerekiyor: önce içimizde, sonra bir gün etrafımızda.

“GÖKTE OLDUĞU GİBİ, YERYÜZÜNDE DE SENİN İSTEDİĞİN OLSUN”

Halk arasında yaygın olan inancın aksine, Tanrı’nın isteği her zaman bu dünyada gerçekleşmiyor. Her şeyin, Yaratıcı’nın iradesine uygun olarak gerçekleştiği düşüncesine, saygıyla katılmıyorum. Doğal afetler gibi kötü bir olay meydana geldiğinde, kaçınılmaz olarak biri şöyle der: “Eh, bu Tanrı’nın iradesiydi demek.” Ben bu şekilde düşünmenin, Kutsal Kitap’ın öğrettiği şey olmadığına inanıyorum ve eğer gerçekten öyleyse, Tanrı neden iradesinin gerçekleşmesi için dua etmemizi istesin?

Tam tersine, iyi gibi görünen her iyi şey de Tanrı’nın hazinesinden gelmez. Bazen şeytan, birinin Tanrı’ya olan özlemini engellemek veya

saptırmak için bile önüne refah koyabilir. Sen ve ben, bizler manevi perdenin arkasında neler olup bittiğini bilmiyoruz, bu yüzden “Gökte Olduğu Gibi, Yeryüzünde de Senin İsteddiğin Olsun” diye dua etmemiz gerekiyor.

Sen ve ben doğamız gereği isteklerimizi bedensel arzularımızla çarpıttık ve karıştırdık. Tanrı'nın lütfu ve Ruhu'nun, irademizi Kendi iradesiyle uyumlu hale getirmesi için dua etmemiz gerekiyor. Aynı zamanda, O'nun bize yönelik iradesini öğrenmeliyiz ve bunun en iyi ifadesini Söz'de buluyoruz. Yeni başlayanlar için, Tanrı'nın iradesinin en basit şekli On Emir olarak adlandırılır. “Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, yasan yüreğimin derinliğindedir.” (Mezmurlar 40:8). Bu nedenle, “Senin istediğin olsun” diye dua ettiğimizde, aslında itaat ve teslimiyet yoluyla içimizde O'nun isteğinin yerine gelmesini dilemiş oluyoruz.

Elbette İsa, Tanrı'nın iradesini burada, yeryüzünde yerine getirmenin mükemmel bir örneğidir. Yuhanna 6:38'de O şöyle bildirmiştir: “Çünkü kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim.” Getsemani Bahçesi'nde, Babası'ndan ayrılmakla karşı karşıya kalan Mesih, Tanrı'ya üç kez şöyle dua etti: “... Yine de benim değil, senin istediğin olsun” (Luka 22:42). Tanrı'nın iradesini yapmak

her zaman kolay mıdır? Hayır. Eğer bu, İsa için muazzam bir mücadeleyse, “Senin istediğin olsun” diye de dua etmemiz gerekmektedir.”

DAHA BÜYÜK BİR İRADE

Tanrı çoğu şeyi yarattığında, onları var etmek için sadece konuştu. Ama Âdem’i yaratırken, yerdeki topraktan aldı, elleriyle ona şekil verdi ve ona yaşam üfledi. O, insanlığı yerdeki topraktan yarattı. Bu nedenle, “Gökte Olduğu Gibi, Yeryüzünde de Senin İstediyin Olsun” diye dua ettiğimizde, aslında yalnızca çamurdan ibaret olduğumuzu da kabul etmiş oluyoruz. Burada kullanılan “Yeryüzü” ifadesi aynı zamanda bizleri ifade eder. Tanrı’ya karşı alçak gönüllü olup, isyanımızda kendi irademizin çarpıtıldığını kabul etmiş oluyoruz. “Senin istediğin olsun” diye dua ettiğimizde, O’nun bizi amacına uygun olarak kullanmasına izin veriyoruz.

Efendimiz, değerli özgürlük armağanı sebebiyle, asla Kendi iradesini size zorla kabul ettirmeyecek. Sizi “Senin istediğin olsun” diye dua etmeye zorlamayacak. Bu dua için seçimi kendiniz yapmalısınız, kendi iradenizi teslim etmeli, O’nun hizmetkârı olmalı ve O’na hayatınızda gücünü ve plânını devreye sokma iznini vermelisiniz. Bu sırrı anladığınızda, cennetin güç hazinelerinin kilidini açmış olacaksınız.

Ancak dikkatli olun, bu durum tersi yönde de işler. Birçoğumuz şeytana irademizi verdiğimiz için şeytan tarafından taciz ediliriz. Efendinizin kim olduğunu seçebilirsiniz. Ve sürekli teslimiyetle şeytanın yolumuza koyduğu tuzaklara boyun eğerek, ona arzularını hayata geçirme gücünü artırma fırsatı veririz. Ve ironik bir şekilde, şeytana boyun eğmek için özgürlüğümüzü kullanırken, adım adım özgürlüğümüzü kaybederiz! Şeytan doğamıza hâkim olur ve bizler de onun kölesi oluruz.

Ancak yine de Tanrı'nın Ruhu ile dolmak mümkündür. Bunu hayatınızda yaşamak ister miydiniz? Çoğumuz istekli ruh ile zayıf beden arasında mücadele ediyoruz, ancak şunu anladığınızda, "Efendim, Tanrım olmanı istiyorum. Kontrolü ele almanı istiyorum. İrademi teslim ediyorum. Kendimi sana veriyorum. Ben kendi başıma güçsüzüm," diyerek seçim yaptığınızda O'na hayatınızda Kendi iradesini açığa çıkarma gücünü vermiş oluyorsunuz. O bizi bekliyor ve bunu zorla dayatmaz. Bu yüzden dua ederken hatırlayın, "Gökte Olduğu Gibi, Yeryüzünde de Senin İsteddiğin Olsun" demeyi unutmayın.

EFENDİ’NİN DUASI VE BİZLER

İkinci Dünya Savaşı’nda, bir İngiliz askeri cephe hattından gizlice geri dönerken görüldü. Kendi ordusu tarafından esir alındı ve izin almadan ayrıldığı için düşmanla iş birliği yaptığı suçlamasıyla suçlandı. Asker, “Ormanda dua etmek için dışarıdaydım” dedi. Silah arkadaşları onunla alay edip hemen kanıt sunmasını emretti. Onlara tek başına olduğunu ve sadece dua etmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Onu esir tutanlar, onu vatan haini olarak suçlamakla tehdit ettiler ve “Eğer şimdi dua etmezsen ve gerçekten dua ettiğine bizi ikna etmezsen, idam edileceksin” dediler.

O zaman asker dizlerinin üzerine çöktü ve bir yaratıcıyla buluşacakmış gibi içtenlikle duygusal bir dua etmeye başladı. Ancak duanın sonunda, komutan, serbest bırakıldığını söyledi. “Hikâyene inanıyorum,” dedi. “Eğer o kadar çok zamanı dua etmekle harcamasaydın, incelemeler sırasında bu kadar iyi performans sergileyemezdin.” Ardından ekledi, “Dua etme şeklinden, düzenli olarak Tanrı ile konuştuğunu anlayabiliyorum.”

Dua zamanlarımız sık ve düzenli olmalıdır, ancak daha da önemlisi içerik dışı yönelik olmalıdır. Kendimi sık sık “bana ver” dualarıyla başladığımı fark ediyorum: “Sevgili Efendim, bana bunu ver, şunu ver” ve sona doğru ekliyorum,

“Tanrım, senin adını övüyorum.” İsa’nın bize verdiği örnek doğrultusunda, bu geriye dönük bir yaklaşımdır. Bunu vurgulamış olabilirim, ancak tekrar etmeye değer. Tanrı beni, dualarımın çok bencil olduğu konusunda ikna etti. Dua etmek için Baba’ya gittiğimde önceliği O’na ve diğer insanlara vermem gerekiyor.

Kendimiz için dua etmeye odaklanmak üzere olmamıza rağmen, duanın bu olmazsa olmaz yönlerini incelemeyen önce, aklımızda doğru dua sırasına sahip olduğumuzdan emin olmamız gerektiğini hissediyorum. Açıkçası, ihtiyaçlarımız için dua etmeliyiz, ancak İsa’nın belirttiği gibi, dua ettiğimizde, her şeyden önce Tanrı’nın kutsal adını, O’nun amaçlarını ve O’nun krallığını kabul etmek isteriz. Ve tüm ihtiyaçlarımız O’nun iradesi bağlamında görülmelidir. Bu dikkatli hatırlatma ile çalışmamıza devam edebilir ve Tanrı’dan “bize dua etmeyi öğretmesini” istediğimizde ne olacağını keşfedebiliriz!

“BUGÜN BIZE GÜNDELİK EKMEĞİMİZİ VER”

Ekmek, Kutsal Kitap’ta birçok şeyi temsil eder. İlk olarak, “Günelik Ekmek”, yaşamı günden güne sürdürmek için gerekli olan yiyecek anlamına gelir. Tabii ki, bu bir dua şeklidir, bu yüzden su, giyecek ve diğer ihtiyaçlar için de dua edemeyeceğiniz anlamına gelmez. Günelik

ekmeğimiz için dua ettiğimizde, gerçekten de Tanrı'dan günlük yaşamımızın temel ihtiyaçlarını karşılamasını isteriz.

Zengin bir kişi, dolapları dolu olsa bile “Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver” diye dua etmeli mi? Evet, kesinlikle. Temel ihtiyaçların kutsanmasını asla hafife almayın. Eyüp'ün dolu ambarlarının hepsinin bir günde yok olduğunu hatırlayın.

Tanrı bize Efendimiz 'in huzuruna güvenle çıkmamız gerektiğini söylüyor ve O'ndan ihtiyaçlarımızı karşılamasını istiyor. Tabii ki, O zaten bu ihtiyaçların farkındadır, ancak çocukları için gerçekten iyi olan her şeyi sağlayanın O olduğunu bilmemizi ister. Örneğin, Yahudiler çölden geçtiklerinde yiyecek için dua ettiler ve Tanrı gökten man yağdırarak sürekli ve sevgi dolu sağlayışını gösterdi. Korkmayın veya utanmayın, istemekten çekinmeyin- O sizden bunu istiyor!

Unutmayın, “Bize Gündelik Ekmeğimizi Ver” diye dua etmek, Tanrı'nın bizden dışarı çıkıp onu kazanmamamızı beklediği anlamına gelmez. Bazı insanlar Efendi'nin Dua'sını ederler ve sonra hiçbir şey yapmadan geri çekilirler, O'nun cevap vermesini beklerler. Efendimiz man yağdırdığında, Yahudiler dışarı çıkıp onu topladılar. Ağızlarını açıp onun doğrudan ağızlarına düşmesini beklemiyorlardı. Dikkat edin, man kampın

dışına düştü; çadırlarının üzerine yağmadı. Ekmeği almanın bir parçası, çalıştığımız yerde onu toplamaktır. Bundan sonra, Yahudiler manı yoğurup pişirmek zorunda kaldı; ancak çalıştıktan sonra gündelik ekmeklerini tüketebilirlerdi. Biz de benzer şekilde bu sürece kendimizi yatırım yapmalı ve Efendi'nin kutsamalarıyla tembelleşip kenara çekilmemeliyiz. Unutmayın ki, "Bize Gündelik Ekmeğimizi Ver" duası, aynı zamanda anlaşılır bir şartı da içerir: "Altı gün çalışacaksın."

"...GÜNDELİK EKMEĞİMİZ"

"Gündelik ekmeğin" içerdiği tek şey yiyecek mi? Kutsal Kitap'taki çoğu derste olduğu gibi, "gündelik ekmeğimiz" çok önemli bir manevi uygulamaya sahiptir. Matta 4:4'te İsa, insanlığın tüm dünyevi ihtiyaçlarını tanımlamak için "ekmek" kelimesini kullanarak "İnsan yalnız ekmele yaşamaz, Tanrı'nın ağzından çıkan her sözle yaşar" diye öğretir.

En önemlisi, daha sonra O şöyle diyecektir: "Yaşam ekmeği Ben'im" (Yuhanna 6:35). İsa, sadece fiziksel ihtiyaçlarımızdan bahsetmiyordu, aynı zamanda bizi her gün kalplerimize Tanrı'yı davet etmeye yönlendiriyordu. Ekmek, İsa'yı temsil eder, ruhsal gıdamızdır ve dünyadaki herhangi bir fiziksel ekmeğe göre çok daha yüce ve tatmin edicidir.

Ruhsal olarak ne sıklıkla beslenmeye ihtiyacımız var? Kutsal Kitap, kutsal sayfaları boyunca her gün dua etmekten söz eder. “Sabah, öğlen, akşam ... O işitir sesimi” (Mezmurlar 55:17). Gündelik ekmek, Efendi ile gündelik paydaşlık bizim önceliğimiz olmalıdır. Neden “Ey Efendimiz bana bir aylık erzak ver” demiyoruz? Çoğumuz buzdolabının boş olacağından her gün endişe etmeyiz, bu nedenle günlük ekmek için dua etmenin sonuçlarını genellikle takdir etmeyiz. Buhran döneminden geçenler böyle bir kavramı anlamış olsalar da bugün böylesine muazzam bir bolluğun olduğu bir toplumda yaşayan çok az insan yiyecek bir şeyler aramak için günden güne gerçekten mücadele etmiştir. Hatta bazılarımızın kilerde aylarca yiyeceği var.

Fakat çoğumuzun yüreğimize ve zihnimize birikmiş birkaç dakikalık ruhsal gıdası bile yok. Hangi ekmek daha önemli, fiziksel mi yoksa ruhsal mı? Kaçımız bir ay yetecek kadar ruhsal ekmeğe sahibiz? Her gün biraz daha toplamamız gerekiyor. Yarını yalnızca bugün biriktirdiklerinizle yaşayamazsınız. Bazıları, Kutsal Yazılar’ı ezberleyerek birkaç kalori biriktirir, bu işe yarayacaktır. Ancak Hıristiyan deneyiminizin capcanlı ve yaşam dolu olmasını istiyorsanız,

günlük duanız olmalıdır. Dışarı çıkıp o ruhsal manı toplamanız gerekiyor.

Bir son düşünce daha: Kutsal Kitap, “Bugün bana gündelik ekmeğimi ver” demez. Tam aksine, İsa bize “Bugün Bize Gündelik Ekmeğimizi Ver” diye dua etmeyi öğretir. Bu, bizim ekmeğimiz, kardeşim. Sadece benim ekmeğim değil. Başkalarının ihtiyaçları hakkında da en az kendi ihtiyaçlarımız kadar, hatta daha da fazlasıyla ilgilenmeliyiz.

Kutsal Yazılar, “Birbirinizin ağır yükünü taşıyın” (Galatyalılar 6:2) diye öğretir. Bunu fiziksel olarak yapmalıyız, zayıflara yardım etmek için kaynaklarımızı ve gücümüzü sunarak onlara yardım etmeliyiz. Bunu aynı şekilde ruhsal olarak da yapmalıyız, birbirimizi dua ederek desteklemeli, dizlerimiz üzerinde birbirimizin dileklerini sunmalıyız. Ve bunu her gün, ısrarla yapmalıyız. “Tanrı da gece gündüz kendisine yakaran seçilmişlerinin hakkını almayacak mı? Onları çok bekletecek mi?” (Luka 18:7).

“BİZE KARŞI GÜNAH İŞLEYENLERİ BAĞIŞLADIĞIMIZ GİBİ, SEN DE BİZİM GÜNAHLARIMIZI BAĞIŞLA”

İsa'nın, Efendi'nin Duası üzerine sadece bir tane doğrudan yorum yaptığını biliyor

muydunuz? Matta'da, dua öğretisini bitirdiğinde şunu ekler: "Başkalarının suçlarını bağışlarsanız, göksel Babanız da sizin suçlarınızı bağışlar. Ama siz başkalarının suçlarını bağışlamazsanız, Babanız da sizin suçlarınızı bağışlamaz" (6:14, 15). Mesih, Efendi'nin Duası'nın tam ortasında dikey ve yatay ilişki arasındaki bir bağlantıyı ortaya koyar. Belki de bunu dinlemeliyiz!

Bu, Tanrı'nın şöyle dediği anlamına mı geliyor: "Sizinle anlaşma yapacağım: Hepiniz birbirinizi affedin- hoşnutsuzluk yok, düşmanlık yok, birbirinize yaptığınız kötü şeyler hakkında daha fazla konuşmayın- ve ben de sizi affedeceğim"? Tanrı bunu mu söylüyor? Bu mu müjde? Hayır, bağışlamamıza yol açan şey bu değil. Kurtuluşumuz işlerimizle olmaz. Bunun yerine, müjde diyor ki, sadece olduğumuz gibi Tanrı'ya gelmeliyiz ve O bizi affedecektir. Bununla birlikte Tanrı şöyle diyor: "Şimdi siz affedildiğiniz için, birbirinizi affetmenizi bekliyorum."

Bununla birlikte, yaptığınız işlerle kurtulmazsınız, ancak isyankâr bir şekilde yaşamaya devam ederseniz, kaybolursunuz çünkü bu, İsa'yı takip etmeye ciddi olarak yaklaşmadığınızın bir göstergesidir. Tanrı'nın merhameti ve lütfu, acı dolu ve affetmeyen bir ruha sarılamaz. Hiç bir arkadaşınız

tarafından ihanete uğradınız mı? Hiç birisi sizin hakkınızda kötü konuştu mu? Hepimiz inciniriz. Ve çoğu zaman, savunmaya geçip o kişiyi dar bir açıdan görme eğiliminde oluruz ve hatta bazen o kişinin kirli çamaşırlarını ortaya döküp skoru dengelemeyi bile düşünebiliriz. “Hakaret edildiğinde karşılık vermeyen” İsa'nın ruhu bu mu?

Kutsal Kitap, Mesih'in bağışlanmamız için ödediği yüksek bedeli fark ettiğimizde, bunun birbirimizi affetmeyi daha kolay hale getirdiğini söyler. “Eğer her biriniz kardeşini gönülden bağışlamazsa, göksel Babam da size öyle davranacaktır” (Matta 18:35). Birbirimizi affetmeye istekli olmalıyız ve Tanrı bunu bize Kutsal Kitap'ta defalarca vurgular. “Kalkıp dua ettiğiniz zaman, birine karşı bir şikâyetiniz varsa onu bağışlayın ki, göklerdeki Babanız da sizin suçlarınızı bağışlasın” (Markos 11:25, 26).

Evet, hissetmediğiniz halde bir kişiyi zihinsel olarak affedebilirsiniz. Aynı şekilde, kendinizi affedilmiş hissetmeseniz bile affedildiğinizi kabul edebilirsiniz. Bu inançla yapılır. Size zarar veren başkalarını affetmeyi seçebilirsiniz. Belki olanları asla unutamazsınız, ancak şöyle diyebilirsiniz: “Efendim, senin lütfunla onları affediyorum.” Bu bilinçli seçimi

yaparsınız ve ardından Tanrı'nın lütfu takip eder.

Tanrı'nın bağışlamasını kabul ettiğinizde, O'nun lütfu doğal olarak onu takip eder. Öncelikle Tanrı'nın size affetmenizde yardım edeceğine olan inancınız olmalıdır. “Ne mutlu merhametli olanlara! Çünkü onlar merhamet bulacaklar” (Matta 5:7). Biz birbirimizi affedemezsek, Tanrı da bizi affedemez, çünkü kalplerimiz ne bağışlamaya ne de kabul etmeye açık değildir. Bu çok ciddi, değil mi? Bunu yapabilmemiz için bir lütuf eylemi, bir mucize gerekecektir.

“AYARTILMAMIZA İZİN VERME”

Bu özel dilek aralarında en çok yanlış anlaşılandır. İlk bakışta, neredeyse sanki Tanrı'dan bizi ayartmamasını dilemekteyiz gibi görünmektedir. “Lütfen, Efendimiz, bizi ayartmak istemediğini biliyoruz. Yine de eğer senden bizi ayartmamanı istemezsem, bizi ayartacaksın” Bu gerçekten kötü bir çeviri. Aslında, Yakup 1:13 şöyle der “Ayartılan kişi, ‘Tanrı beni ayartıyor’ demesin. Çünkü Tanrı kötülükle ayartılamadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz.”

“Tanrım, lütfen beni ayartma” diye yalvarmıyoruz. Peki bu dua gerçekte ne söylüyor? Doğamız gereği ayartılmaya eğilimli olduğumuz

için, Tanrı'dan bizi ondan uzaklaştırmasını diliyoruz. Daha net olarak tercüme edildiğinde, dua daha çok şöyle olurdu: "Bizi ayartılmaya yönelik doğal eğilimimizden uzaklaştır."

Bu duayı etmemiz gerekiyor mu? Kesinlikle evet! Tehlikeye çok yakın oynamaya eğilimliyiz. Bir vaiz diyor ki, Efendimiz bize ayartılmadan kaçmamızı söylediğinde, genellikle ondan uzaklaşmak için yavaş ilerliyoruz ve ayartı bizi yakalayacak diye umut ediyoruz. Bu, kalplerimizin içinde bir yer çekimi gibi, bizi günaha doğru çekiyor. Bu yüzden Tanrı'ya yalvarmalı, bizi bu güce karşı koymada yardımcı olmasını dilemeliyiz.

Şeytan, yavaş ilerlediğimizde sevinir, çünkü küçük tavizlerle bizi daha kolay avlayabilir. Hüküm giymiş casus Aldrich Ames, bir gün uyanıp da "Sanırım casus olacağım. Her şeyi Ruslar'a para karşılığında teslim edeceğim" demediğini söylemiştir. Bir gün, çok masumane bir şekilde, bir Rus ile tanıştı ve o da sordu: "Bana bir telefon rehberi verebilir misin? Sana çok para vereceğim." Sadece bir telefon rehberiydi, ancak zamanla daha fazlasını verdi ve bir gün onlara nükleer sırlar sattı. Şeytanın ayartma konusundaki çalışma şekli de budur, küçük tavizler. Kral Davut Batşeba ile zina yaptı, Uriya'yı öldürdü ve halkına yalan söyledi. Ve her şey küçük, süregelen, arzulu

bir bakışla başlamıştı. “Efendim, beni hatta küçük şeylerden bile uzaklaştır, çünkü büyük şeyler böyle başlar” diye dua etmeliyiz.

“BİZİ KÖTÜ OLANDAN KURTAR”

“Bizi Kötü Olandan Kurtar” diyen yedinci dileği gerçekten seviyorum. Günahın sisli karanlığında boğulan bir dünyada yaşıyoruz. Hıristiyanları gerçekten uzun vadeli umuda yönlendiren tek şey, Tanrı’nın her şeyin her zaman böyle olmayacağına dair verdiği sözdür. Biz nihai kurtuluşu arıyoruz ve “Bizi Kurtar” dediğimizde, Beyaz At üzerinde gelen Mesih’ten bahsediyoruz. Bu, kralların Kralı ve efendilerin Efendisi, krallığını kurarak dünyada hüküm süren her son kötülüğü silip süpürecek olan Mesih’tir.

“Bizi Kurtar” ifadesi bizi kötülükten uzaklaştırır ve sonsuza kadar ondan ayırır. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, bu, “bizi kötü olan her şeyden kurtar” demektir. Ve dua etmemiz gereken şey, sadece Tanrı’nın bizi ayartmalardan koruması değil, aynı zamanda kardeşlerimizi de kurtarmasıdır, çünkü şeytan güçlü ve kurnazdır, bizden çok daha güçlüdür. İşte bu yüzden Tanrı’nın bizi yönlendirmesine son derece ihtiyacımız var.

İkinci gelişten söz ederken Mesih, “Her an ... dua edin” demiştir (Luka 21:36). Bu ‘her an’ın ne sıklıkta gerektiğinden gerçekten emin değilim,

ama kendi dua hayatınıza bakın ve beklenen düzeyde olup olmadığına bakın. Burada tam metin şu şekildedir, “Her an uyanık kalın, gerçekleşmek üzere olan bütün bu olaylardan kurtulabilmek ve İnsanoğlu’nun önünde durabilmek için dua edin.” Her zaman dua ediyor musunuz? İsa ayrıca kaçışımızın kışın ya da Şabat günü olmaması için dua etmemiz gerektiğini söylemiştir (Matta 24:20). O duayı ettiniz mi? Her gün, her saat, bu dünyada olmak üzere olanlardan kaçabilmemiz için kötülükten kurtulmak için dua etmeliyiz. İlimizde ve etrafımızdaki kötülükten nihayetinde kurtulacağımız ve kurtarılacağımız şeklinde dua edin. Öncesinde kötü bir kalıpten kurtulmadan, kötü bir dünyadan kurtulamazsınız.

“ÇÜNKÜ EGEMENLİK, GÜÇ VE YÜCELİK SONSUZLARA DEK SENİNDİR”

Bu güçlü doruk noktası yalnızca Matta’da bulunur ve bahsettiği şey merak uyandırıcıdır. Büyük bir anlaşmazlığın ortasındayız. Şeytan kendisinin krallığı hak ettiğini ve gücü olduğunu söylüyor. Yine de Mesih, göğe yükselmeden önce üstünlüğünü tesis etmiştir: “...Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi” (Matta 28:18). Bu dua, bu evrenden kimin sorumlu olduğunu asla unutmamamız gerektiğini pekiştiriyor. Dua “Egemenlik senin olacak” demez, “Egemenlik

senindir” der. Aslında, Efendi'nin Duası'ndaki tüm dilekler ancak Mesih kudret olduğu için mümkündür. O, artık her şeye hâkimdir.

Şeytan gurur için, ihtişam için yaşar. Hıristiyan'ın amacı, Tanrı'yı onurlandırmak, O'nu yüceltmektir. Bu yüzden şeytan tanrı olmaya can atıyor. Hak etmediği ihtişamı istiyor. Bu duanın sonu, kendi zihinlerimizde ve kalplerimizde yanlış anlaşılabilir şeyleri düzelterek, Tanrı'nın karakterinin ve iyiliğinin yakında haklı çıkılacağını O'na itiraf etmemizi sağlar.

“AMEN”

İsa, “... Siz şöyle dua edin” demiştir. Bu O'nun duası değil, bizim duamız. O'nun yolundan gitmek isteyenlerin duasıdır. Bu duanın gerçekten inanmış bir yürekte akan bir şey olması da bu yüzdendir. Ruhunuzun ve tutumunuzun bir tanımını olmalıdır. Bir yazar bunu şu şekilde ifade etmiştir:

“Eğer sadece kendim için yaşıyorsam ‘Biz’ diyemem. Eğer her gün O'nun çocuğu gibi davranmak için çabalamıyorsam ‘Baba’ diyemem. Eğer göklerde hazine biriktirmiyorsam ‘Göklerdeki’ diyemem. Kutsallık için çabalamıyorsam, ‘Adın Kutsal Kılınsın’ diyemem. Eğer müjdeyi hızlandırmak için çaba göstermiyorsam

‘Egemenliğin Gelsin’ diyemem. Eğer O’nun sözüne karşı isyankâr bir tavır içindeysem ‘Senin İstedğin Olsun’ diyemem. Eğer burada ve şimdi O’na hizmet etmiyorsam ‘Gökte Olduğu Gibi, Yeryüzünde de’ diyemem. Gelecek için bencilce biriktiriyorsam ‘Bugün Bize Gündelik Ekmeğimizi Ver’ diyemem. Eğer içimde birine karşı kin besliyorsam ‘Bize Karşı Suç İşleyenleri Bağışladığımız Gibi, Sen de Bizim Suçlarımızı Bağışla’ diyemem. Eğer kasten kendimi ayartılma yoluna koymuşsam ‘Ayartılmamıza İzin Verme’ diyemem. Eğer kutsallığı arzulamıyorsam ‘Bizi Kötü Olandan Kurtar’ diyemem. Eğer kalbimde İsa’ya taht vermiyorsam ‘Egemenlik Senindir’ diyemem. İnsanların ne yapabileceğinden korkuyorsam ona ‘Güç’ atfedemem. Kendi onurumu arıyorsam O’na ‘Yücelik’ atfedemem. Eğer sadece geçici dünyevi ödüller için yaşıyorsam ‘Sonsuzlara Dek’ diyemem.”

Efendi’nin Duası’nı dua ettiğimizde, tam bir teslimiyet ruhu içinde olmalıyız. Ve eğer İsa geldiğinde hazır olacaksak, İsa’nın öğrettiği şekilde dua etmeyi öğrenmemiz gerekiyor. Duanın özü,

Tanrı'yı tüm kalbimizle sevmekle bağlantılıdır, çünkü O'nu tanımadan O'nu gerçekten sevemeyiz. Acılarımızı ve sevinçlerimizi, hatta en mahrem sırlarımızı bile anlatmıyorsak, O'nu nasıl sevebiliriz?

Dizlerinin üzerinde daha fazla zaman ayırmanı tavsiye ediyorum ama eğer dizlerinin üzerinde olamıyorsan, sadece dua etmeni tavsiye ediyorum. Tanrı'yı yüceltecek değişiklikleri hayatımızda uygulayabilmemiz için kişisel ve toplu dualarınızda ve tapınmalarınızda Mesih'le kaliteli zaman geçirmenin çok önemli olduğunu kabul edin. Tanrı'nın Sözü'nün "gündelik ekmeğinden" yararlanın ve bencillikten özverililiğe dönüşme arzunuzu Tanrı'ya iletin. Birbirimiz için her şeyden çok dua edelim. Gelin birlikte anlaşalım ve seslerimizi cennete yükseltelim ki İsa'nın kardeşliği konusunda daha fazla birleşelim.

Kutsal Kitap'taki en sevdiğim çalışmalardan biri, Eski Ahit'in önemli dualarını okumaktır. Onları da okuyacağınızı umuyorum. Hanna'nın Samuel 2'de bulunan duasını okuyun. Daniel'in Daniel 9'daki duası da çok özeldir. Ayrıca Tarihler Kitabı'nda Süleyman'ın duasını da bulabilirsiniz. Bu duaların çoğunun içinde Efendi'nin Duası'ndan öğeler olduğunu göreceksiniz. Bunlar, Tanrı'nın yüceliği, Tanrı'nın sağlayışı ve Tanrı'nın kurtarışı

hakkındadır ve gerçekten de tüm Hıristiyanlar'ın birlikte olduğu, birbirimiz için dua ettiği konular hakkındadır.

Bu kısa çalışmayı sonlandırırken, Charles Spurgeon'un adanmışlık yorumlarına herhangi bir katkıda bulunmam mümkün değil:

'KENDİNİZİ DUAYA VERİN'—KOLOSELİLER 4:2

Kutsal Yazılar'ın ne kadar büyük bir kısmının dua konusunu ele aldığını gözlemek ilginçtir, gerek örnekler vermek gerek ilkeleri uygulamak gerekse vaatleri dile getirerek. Kutsal Kitap'ı açar açmaz, 'O zaman insanlar Efendi'yi adıyla çağırmaya başladı' diye okuruz ve kitabı kapatırken samimi bir yakarışın 'amen'i kulağımıza gelir. Örnekler çoğaldıkça artar. Burada güreşen Yakup'u, günde üç kez dua eden Daniel'i ve yürekten Tanrısı'na yalvaran Davut'u görüyoruz. Dağda İlyas'ı, zindanda Pavlus ve Silas'ı görüyoruz. Birçok emir ve sonsuz vaat var. Bu bize duanın kutsal öneminden ve gerekliliğinden başka ne öğretiyor? Şüphesiz Tanrı, Kendi Sözü'nde önemli olan her şeyi, yaşamlarımızda belirgin kılmak istemiştir. O, eğer dua hakkında çok

şey söylemişse, bu, onun duaya ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu bildiğindendir. İhtiyaçlarımız o kadar derindir ki, cennete gidinceye kadar dua etmeyi bırakmamalıyız. Yoksa siz hiçbir şey istemiyor musunuz? O halde korkarım ki yoksulluğunuzu bilmiyorsunuz. Tanrı'dan merhamet dilemek istemiyor musunuz? O zaman belki Efendi'nin merhameti size acizliğinizi hatırlatır! Duanın olmadığı bir ruh, Mesih'ten yoksun bir ruhtur. Dua, inançlı küçük bir çocuğun mırıldanması, mücadele eden inançlının çığılığı, İsa'da ölüm uykusuna dalan kutsalın ağıtıdır. Dua, Hıristiyan'ın soluğudur, parolasıdır, rahatlığıdır, gücüdür ve onurudur. Eğer Tanrı'nın çocuğuyun, Baba'nın yüzünü arayacak ve Baba'nın sevgisinde yaşayacaksınız. Bu yıl için dua et ki kutsal, mütevazı, gayretli ve sabırlı olasın; Mesih ile daha yakın bir birlikteliğin olsun ve O'nun sevgi sarayına daha sıkça gir. Dile ki başkaları için bir örnek ve bir kutsanma olasın ve Efendi'nin yüceliğinde daha çok yaşayasın. Bu yılın mottosu şu olmalı, 'Dua etmeye devam et' (Sabah ve Akşam Günlük Okumalar, 3. baskı, 2 Ocak).

Duası kendisini özgür kılan İngiliz askeri gibi, yakında cennetteki Komutanımız tarafından sorgulanacağız. Buna hazırlanmak için pratik yaparak zaman geçirmemiz gerekiyor. “Efendimiz, bize dua etmeyi öğret” demeliyiz. O, bize Sözü’ndeki modeli verdi, o yüzden ona bağlı kalacağımızdan emin olalım. Umudum, bu duayı bir daha asla aynı şekilde görmemenizdir.

AmazingBibleStudies.com

adresindeki ÜCRETSİZ
Kutsal Kitap Çalışması
kursumuzu kaçırmayın

Bugün kaydolun!

Post Box 1058

Roseville, CA 95746-8058

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com